

Závěr úřadu o české národnosti Leopolda Sch. spočívá proto na řízení vadném a nemá tudíž ani výrok žal. úřadu o české národnosti Leopolda Sch., řádné opory ve výsledcích řízení. Poněvadž jde o věc směřovatnou pro otázku zákonitosti nař. rozhodnutí, nutno vytknuté nedostatky kvalifikovati jako vady podstatné a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 9034.

Školství: Bylo-li rozhodnutí ošv-u ve věci platové učitele národní školy vydáno sice po 1. lednu 1926, ale před vydáním zákona č. 104/26 tak, že rekursní lhůta, čítaná podle předpisů zem. zákona o dozoru ke školám, uplynula ještě před vydáním tohoto zákona, musí odvolací stolice, třebaž o rekursu rozhoduje již po vydání zák. č. 104/26, otázku rekursní lhůty a podacího místa posuzovati podle onoho zák. zem., nikoliv podle zák. č. 104/26.

(Nález ze dne 4. února 1931 č. 19.834/30).

Věc: Josef T. v Ú. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o včasnost opravného prostředku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Ošv v Ú. vyslovil rozhodnutím z 25. května 1926, že podle rozhodnutí zř-y v Praze nepřisluší měsíční substituční přídavek 100 Kč za zastupující službu při občanské škole podle čl. X. zák. č. 251/1922 přespočetným definitivním učitelům. Měsíční přídavky, které st-l jako přespočetný definitivní učitel ad personam a zastupující odborný učitel v Ú. pobíral za dobu zastupující služby při občanské škole od 1. září 1924 v částce 100 Kč měsíčně, musí býti vráceny bernímu úřadu v Ú. Proti rozhodnutí tomu, které bylo st-li doručeno 17. června 1926, podal st-l odvolání, které došlo k ošv 2. července 1926. Zřr v Praze odmítla odvolání to rozhodnutím z 26. března 1927 jako opožděné, poněvadž v odpor vzaté rozhodnutí bylo straně doručeno 17. června 1926, odvolání však došlo k ošv-u teprve 2. července 1926, tudíž po uplynutí 14ti denní lhůty odvolací. St-lovo odvolání, podané z tohoto rozhodnutí zřr-y, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodu rozhodnutí zřr-y; k vývodům rekursu podotklo min., že ustanovení § 30 zák. č. 104/26 Sb. nelze v tomto případě použiti.

Stížnost neopakuje tvrzení obsažené v min. rekursu st-lově, že totiž jeho odvolání z rozhodnutí ošv-u — byvši podáno ve S. na poštu dne 1. července 1927 dopoledne — musilo dojíti k ošv téhož dne, tedy 14. den od doručení onoho rozhodnutí. Může tedy nss vycházeti od toho, že zmíněné odvolání došlo k ošv-u teprve 2. července 1927. Stížnost taky nepopírá, že odvolání to posuzováno podle předpisu § 31 posl. odstavce česk. zákona o dozoru ke školám z 24. února 1873 č. 17 z. z. česk. bylo opožděné, když na zákonné místo podací došlo až 15. den. Stížnost však tvrdí, že daný případ nesluší posuzovati již podle právě

cit. zákona zemského, nýbrž podle ustanovení § 30 zák. č. 104/26, takže platí jednak lhůta nikoli 14, ale 15 denní a mimo to (podle § 30 odst. 5 věty poslední) dni poštovní dopravy se do lhůty nečítají, takže odvolání podané na poštu 14tý den, jest podáno včas. Nss neshledal argumentaci stížnosti správnou.

V daném případě bylo rozhodnutí ošv-u st-li doručeno dne 17. června 1926; v tento den zákon č. 104/26, vyhlášený dne 7. července 1926, vůbec ještě neexistoval. Rekursní lhůta proti onomu rozhodnutí ošv-u byla tedy určena předpisy tehdy platnými, totiž §em 31 posledním odstavcem česk. zák. o dozoru ke školám z roku 1873, činila tudíž 14 dnů a uplynula 1. července 1926, tedy rovněž v době, kdy zák. č. 104/26 nebyl ještě vydán. Nemohli proto ani úřad ani st-l mezi během rekursní lhůty posuzovati lhůtu tu jinak než podle cit. zem. zák. z r. 1873 a měl zejména st-l, chtěl-li se odvolati z onoho rozhodnutí ošv-u, povinnost učiniti tak ve lhůtě a způsobem cit. zem. zákonem stanoveným, což neučinil.

Na tom nemění nic okolnost, že zákon č. 104/26 nabyl, jakmile byl 7. července 1926 vyhlášen, zpětné účinnosti od 1. ledna 1926 (§ 47 odst. 1) a že zšr rozhodovala již po vyhlášení zákona toho, když právě zákon byl vydán teprve v době, kdy rekursní lhůta podle dosavadních předpisů, platných v době jejího běhu, již byla uplynula.

Opaku nelze dovoditi ani z ustanovení § 47 odst. 2 zák. č. 104/26, podle něhož »personální opatření učiněná v době od 1. ledna 1926 do vyhlášení tohoto zákona zůstávají v platnosti a sluší je uvésti ode dne jejich účinnosti v soulad s ustanoveními tohoto zákona«; neboť délka rekursní lhůty a otázka, kde opravný prostředek sluší podati, není »personálním opatřením«, třebaš opravný prostředek byl »personálním opatřením« vyvolán.

Právem uznala tedy zšr st-lův rekurs za opožděný a právem zamítlo min. škol. nař. rozhodnutím st-lovo odvolání.

Č. 9035.

Školství: I. Zákoným předpokladem pro zřízení školní expositury je podle § 2 česk. zák. o zřizování škol jedině trvalá nebo dočasná obtížnost komunikace ke škole; ohledy pedagogické a finanční tu zůstávají mimo zřetel. — II. »Snadnější návštěvou školy« ve smyslu § 9 cit. zákona sluší rozuměti jen poměry komunikační.

(Nález ze dne 4. února 1931 č. 1289).

Prejudikatura: Ad I: Boh. A 1615/22, 7462/28, ad II: Boh. A 5314/26, 5888/26, 7648/28.

Věc: Obec R., místní školní rada v R., obec Sch., N. a K. (adv. Dr. Artur Lasch z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (za zúč. obec V. H. adv. Dr. Mořic Weden z Prahy) o zřízení školní expositury ve V. H. a přeškolení osady M. H. a domů č. 24 a 58 obce B.